

Rok 1912.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 28. sierpnia 1912.

Treść: (№ 177—179.) 177. Ustawa, dotycząca regulacji Dunaju w Arcyksięstwie austriackiem poniżej Anizy. — 178. Obwieszczenie, dotyczące zwinienia Ekspozytury Urzędu celnego w Walberzycach (w Czechach). — 179. Rozporządzenie, którym zmienia się postanowienie § 15., liczba 4., rozporządzenia ministerialnego z dnia 23. stycznia 1901, dotyczącego obrotu olejami skalnymi.

177.

Ustawa z dnia 27. lipca 1912, dotycząca regulacji Dunaju w Arcyksięstwie austriackiem poniżej Anizy.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Termin do wykończenia robót około regulacji Dunaju, zarządzonych ustawą z dnia 4. stycznia 1899, Dz. u. p. Nr. 5., z wyjątkiem budowy grobli, określonych bliżej w następnym § 2. niniejszej ustawy, przedłuża się do dnia 31. grudnia 1919.

Wykończenia tego ma dokonać istniejąca Komisja regulacji Dunaju.

Koszta tych robót, które należy dalej prowadzić stosownie do ustawy z dnia 4. stycznia 1899, winno się pokrywać z uchwalonych swego czasu, a jeszcze niezużytych kredytów.

§ 2.

Nie należy prowadzić dalej przewidzianych w ustawowym programie budowy z roku 1899 pod tytułem „budowa grobli” pod b, c i l, robót około sypania grobli ochronnych pod Palt naprzeciw Krems i St. Johann—Trübensee, tudzież naprzeciw innych grobli w głównem korycie rzeki itd.

Upoważnia się Komisję regulacji Dunaju do złączenia istniejących jeszcze dla tych budowli kredytów i reszt kredytów oraz do przeznaczenia ich jako funduszu, zarządzanego przez kraj Dolnej Austrii w porozumieniu z Rządem, dla ludności kotliny tulneńskiej, by ludność ta w razie uszkodzenia własności swej przez powódź lub kry lodowe na Dunaju o ile możliwości otrzymała odszkodowanie z odsetek od tego funduszu.

Bliższe postanowienia o przeznaczeniu tego funduszu, użyciu jego odsetek, oraz o zarządzaniu nim zastrzega się mającemu się zawrzeć między Komisją regulacji Dunaju i krajem Dolnej Austrii układowi, który podlega zatwierdzeniu Rządu i gminy Wiednia.

§ 3.

Komisja regulacji Dunaju będzie musiała wykonać, o ile możliwości, również do dnia 31. grudnia 1919 wszystkie objęte załączonym programem, a uznane jeszcze za konieczne roboty i świadczenia, których łączne koszta obliczono na 48,978.926 K.

Przewidzianą w tym programie przebudowę mostu Cesarza Franciszka Józefa należy tak przyspieszyć, aby most ten ukończono najpóźniej w roku 1915.

Materyał, uzyskany przy zburzeniu starego mostu, przechodzi bezpłatnie na własność gminy Wiednia.

§ 4.

Na częściowe pokrycie wspomnianego wyżej nowego wydatku należy w pierwszym rzędzie obrócić nadwyżki w kwocie około 5,700.000 K, pozostałe z zarządu Komisji regulacji Dunaju, sprawowanego po myśli ustawy z dnia 4. stycznia 1899, Dz. u. p. Nr. 5., z uwzględnieniem potrzeby zachowania kredytów dla reszty prac, które należy jeszcze wykonać po myśli § 1. niniejszej ustawy.

Przebudowę mostu Cesarza Franciszka Józefa czyni się zawiązać od tego warunku, aby gmina Wiednia do kosztów tejże przyczyniła się z góry kwotą 4,000.000 K i wypłacała ją w miarę postępu budowy w odpowiednich kwotach częściowych na żądanie i do rąk Komisji regulacji Dunaju.

Fundusz regulacji Dunaju przyczynia się do kosztów przebudowy tego mostu kwotą 1,000.000 K, zebraną już w tym celu przez siebie i służącą do swobodnego rozporządzenia.

Pozostałe w końcu niepokryte zapotrzebowanie w okrągły kwocie 38,280.000 K należy pokryć natychmiastową pożyczką, procentowaną najwyższej na 4 procent, którą winno się spłacić najdalej w przeciągu 50 lat począwszy od dnia 1. stycznia 1920. Upoważnia się Komisję regulacji Dunaju, aby albo sama zaciągnęła tę pożyczkę, albo powierzyła zaciągnięcie jej jakiemuś zakładowi kredytowemu.

§ 5.

Komisja regulacji Dunaju winna starać się sama o oprocentowanie tej pożyczki aż do dnia 31. grudnia 1919.

Na oprocentowanie aż do dnia 1. grudnia 1919 tej kwoty nominalnej, która odpowiadać będzie po zrealizowaniu sumie rzeczywistej 7,000.000 K i ma być według programu z nowej pożyczki przeznaczona na most Cesarza Franciszka Józefa, winna Komisja regulacji Dunaju obracać w pierwszym rzędzie dochody, pochodzące z realizacji powyższej osobno wykazywać się mającej kwoty nominalnej, następnie zaś pozostawione Komisji regulacji Dunaju nadwyżki własnych dochodów funduszu regulacji Dunaju (§ 6.).

Podatek rentowy i wydatki na utrzymywanie ewidencji pożyczki, przypadające od świeżo zaciągnięcia się mającej pożyczki i od pożyczki, zaciągniętej na zasadzie ustawy z dnia 4. stycznia 1899, Dz. u. p. Nr. 5., winna Komisja regulacji Dunaju opłacać aż do dnia 31. grudnia 1919, z funduszów, przeznaczonych na to zgodnie z programem.

§ 6.

Państwo zrzeka się aż do dnia 31. grudnia 1919 przypadającej na nie corocznie trzeciej części nad-

wyżek własnych dochodów funduszu regulacji Dunaju oraz takiej samej części dochodów z niezużytej jeszcze każdorazowo kwoty pożyczki.

Gdyby po dniu 31. grudnia 1919 pozostały jeszcze niezużyte reszty tej kwoty pożyczki, a Komisja regulacji Dunaju po myśli § 11. niniejszej ustawy obracała je na ich cele, wskazane ustawą, wówczas państwo zrzeka się także nadal swego udziału w tych dochodach.

Tak zrzeczenie się nadwyżek własnych dochodów funduszu regulacji Dunaju aż do dnia 31. grudnia 1919, jak i zrzeczenie się dochodów z niezużytej każdorazowo kwoty pożyczki aż do tego samego dnia, ewentualnie zaś także po tym dniu zawiąże jest od warunku, aby takie samo zrzeczenie się nastąpiło także ze strony kraju Dolnej Austrii i gminy Wiednia.

§ 7.

Skarb państwa przyczynia się począwszy od dnia 1. stycznia 1920 do pokrycia kosztów oprocentowania i umorzenia całej pożyczki, mającej się zaciągnąć po myśli § 4. niniejszej ustawy, w stosunku $33\frac{1}{3}$ procentu, jednakowoż pod tym warunkiem, że także kraj Dolnej Austrii i gmina Wiednia wezmą na siebie po $33\frac{1}{3}$ procentu odnośnych kosztów oprocentowania i umorzenia.

§ 8.

Kwoty 1,000.000 K, znajdujące się w programie budowy, można użyć na inne budowle na przestrzeni od granicy górnno-austriackiej koło ujścia Ispery aż do Kremsu, oraz na udzielanie zapomóg dla takich budowli lub przedsiębiorstw komunikacyjnych, popierających żeglugę na Dunaju, jedynie po zbadaniu projektów, wypracowanych dla takich budowli lub przedsiębiorstw, oraz po uzyskaniu na to zgody wszystkich trzech uprawnionych do głosowania kuryi w Komisji regulacji Dunaju.

§ 9.

Te nadwyżki własnych dochodów funduszu regulacji Dunaju, które nie są potrzebne do oprocentowania częściowej kwoty pożyczki (§ 5.), służącej na cele przebudowy mostu Cesarza Franciszka Józefa, należy obrócić na utworzenie własnego funduszu rezerwowego dla wykonać się mających ewentualnie dopiero po dniu 31. grudnia 1919 dalszych budowli, które służą bezpośrednio do ochrony Wiednia przed powodzią.

Do tego osobnego funduszu rezerwowego winny wpływać własne jego odsetki tudzież narosłe dotychczas i narastające w dalszym ciągu odsetki od wymie-

nionej w § 4. kwoty 1,000.000 K, oraz kwoły, zaoszczędzone ewentualnie przy przebudowie mostu Cesarza Franciszka Józefa z preliminowanej kwoty 12,000.000 K, wreszcie ewentualne reszły kredytu w kwocie 6,078.926 K, przeznaczonego na budowle w korycie rzeki, któremi Komisja regulacji Dunaju nie rozporządzi zgodnie z ich przeznaczeniem aż do dnia 31. grudnia 1919.

§ 10.

O ileby przy poszczególnych, objętych programem robotach i świadczeniach zaoszczędzono z przeznaczonych na to sum jeszcze pewne kwoty, któremi nie rozporządzono już w poprzednim § 9., można sięgnąć po te kwoty w celu pokrycia ewentualnych przekroczeń przy innych budowlach, objętych programem.

§ 11.

Poleca się Komisji regulacji Dunaju, aby przeznaczyła w razie potrzeby osobny fundusz rezerwowy, mający się utworzyć po myśli § 9. niniejszej ustawy, oraz ewentualnie inne reszty kredytów, niezużyte jeszcze w dniu 31. grudnia 1919, także jeszcze po wspomnianym terminie na ich ustawa wowe cele.

§ 12.

Począwszy od dnia 1. stycznia 1920 winien wyłącznie Skarb państwa ponosić koszta utrzymania wykonanych całkiem lub częściowo na zasadzie ustawy o regulacji Dunaju budowli regulacyjnych dla koryta rzeki (wzmocnienie brzegów, budowli przewodowych, tam, budowli granicznych, ostróg do namulania brzegów itp.) na przestrzeni od ujścia Ispery do Dunaju aż do granicy kraju pod Dziewinem, tudzież budowli ochronnych i grobli na przestrzeni od Nussdorfu do Fischamentu; w obec tego nie można od tego dnia żądać od kraju Dolnej Austrii ani od gminy Wiednia żadnych dalszych dopłat na koszta utrzymania wyżej wymienionych budowli regulacyjnych.

Osobna ustanowiona określi, kto i w jaki sposób, począwszy od dnia 1. stycznia 1920, obowiązany będzie do utrzymywania budowli ochronnych i grobli na przestrzeni od Ispery do Nussdorfu i od Fischamentu do Dziewina; gminy Wiednia nie można

jednak w żadnym razie pociągać do obowiązku utrzymywania tych budowli.

Objęcie budowli, wymienionych w poprzedzających ustępach, celem utrzymywania ich po dniu 1. stycznia 1920, będzie można odroczyć tylko wówczas i na tak długo, jak długo Komisja regulacji Dunaju będzie mogła po myśli § 11. niniejszej ustawy utrzymywać te budowle bez potrzeby sięgania po nowe środki pokrycia.

Most Cesarza Franciszka Józefa oddany będzie na własność oraz na utrzymanie gminie Wiednia natychmiast po wykończeniu go w całości według projektu (most nadbrzeżny, most na korycie rzeki, most chroniący przed zalewem i rampa wjazdowa na prawym brzegu), przy zachowaniu jego przeznaczenia dla publicznego ruchu.

§ 13.

Odnośnie do działalności Komisji regulacji Dunaju, którą ma ona jeszcze rozwinąć według programu z roku 1899, utrzymuje się w mocy wszystkie niezmienione niniejszą ustawą postanowienia ustawy z dnia 4. stycznia 1899, Dz. u. p. Nr. 5.

Do dalszego prowadzenia regulacji Dunaju, zarządzonego niniejszą ustawą, oraz do świeżo zaciągnąć się mającej pożyczki należy stosować odpowiednio postanowienia §§ 5., 6. i 16. do 19. włącznie ustawy z dnia 4. stycznia 1899, Dz. u. p. Nr. 5.; w szczególności odnosi się nadane w § 18. wspomnianej na ostatek ustawy uwolnienie od stempli i należytości w oznaczonym tamże zakresie także do przebudowy mostu Cesarza Franciszka Józefa.

§ 14.

Wykonanie niniejszej ustawy, która wchodzi w życie z chwilą jej ogłoszenia, poruczam Moim Ministrom robót publicznych, skarbu, handlu i sprawiedliwości.

Bad Ischl, dnia 27. lipca 1912.

Franciszek Józef w.l.

Stürgkh w.l.

Zaleski w.l.

Hohenburger w.l.

Roessler w.l.

Trnka w.l.

Program

nowych robót i świadczeń, które ma wykonać Komisja regulacyjna Dunaju w Wiedniu w czasie od dnia 1. stycznia 1912 do dnia 31. grudnia 1919.

Przedmiot:	Suma preliminowana:
Roboty w celu lepszego zabezpieczenia Wiednia i Pola morawskiego przed powodzią i niebezpieczeństwem kry lodowej	17,500.000 K
Zburzenie i przebudowa mostu Cesarza Franciszka Józefa	12,000.000 „
Budowle w korycie rzeki	6,078.926 „
Dla innych budowli na przestrzeni od granicy górnno-austriackiej przy ujściu Ispery do Kremsu, tudzież dla zasilków na koszt takich budowli oraz przedsiębiorstw komunikacyjnych, popierających żeglugę na Dunaju	1,000.000 „
Utrzymanie budowli wraz z Wiedeńskim kanałem Dunaju, naprawianie szkód żywiołowych i zarząd aż do końca 1919	9,600.000 „
Wydatki na utrzymywanie ewidencji pożyczki i podatek rentowy aż do końca roku 1919	640.000 „
Rezerwa wraz z wykupnem gruntów i wynagrodzeniem szkód	2,160.000 „
Ogólna suma kosztów preliminowanych nowych robót i świadczeń	48,978.926 K.
Z tego potrąca się nadwyżki z zarządu po myśli ustawy z dnia 4. stycznia 1899, Dz. u. p. Nr. 5	5,700.000 „
dalej udział gminy Wiednia w kosztach przebudowy mostu Cesarza Franciszka Józefa	4,000.000 „
w końcu udział funduszu własnych dochodów w kosztach przebudowy tego mostu	1,000.000 „
pozostaje więc niepokryte zapotrzebowanie	38,278.926 K
czyli okrągo	38,280.000 K.

178.

**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 20. sierpnia 1912,
dotyczące zwinięcia Ekspozytury Urzędu celnego
w Walberzycach (w Czechach).**

Ekspozytura w Walberzycach Urzędu celnego pobocznego II. klasy w Königshane zostało zwinięta z dniem 30. czerwca 1912.

Zaleski wlr.

179.

**Rozporządzenie Ministerstw handlu, spraw wewnętrznych, skarbu, robót publicznych i kolei żelaznych
z dnia 24. sierpnia 1912,**

którem zmienia się postanowienie § 15., liczba 4., rozporządzenia ministeryjnego z dnia 23. stycznia 1901, Dz. u. p. Nr. 12, dotyczącego obrotu olejami skalnymi.

Odnoszące się do przewozu olejów skalnych pierwszej klasy na wodach śródlądowych postanowienie § 15., liczba 4., rozporządzenia Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu, rolnictwa

i kolei żelaznych z dnia 23. stycznia 1901, Dz. u. p. Nr. 12, dotyczącego obrotu olejami skalnymi, uzupełnia się i ma ono opiewać, jak następuje:

„4. Nie wolno rozniecać ognia lub zapalać światła oraz palić tytoniu na statkach, które wiozą oleje skalne I. klasy oraz przy załadowywaniu i wyładowywaniu tych olejów lub umieszczaniu ich na składzie.

W znajdujących się pod pokładem kajutach żelaznych statków cysternowych można jednak palić ogień w celu opału i gotowania wówczas, jeżeli na statkach nie ma takich olejów skalnych, które przy 17,5 stopnia ciepłomierza, podzielonego na sto stopni, wykazują ciężar gatunkowy 0,680 lub mniejszy ciężar gatunkowy. W razie jednak, jeżeli oleje skalne umieszczone w osobnych, nieprzepuszczających oleju zbiornikach, kajuty te muszą być przedzielone od miejsca składy pojedynczymi żelaznymi lub stalowemi przedziałowemi ścianami, przymocowanymi ze wszystkich stron do zrębu okrętu tak, aby nie przepuszczaly oleju; jeżeli oleje skalne znajdują się na składzie na statku bez opakowania, musi się umieścić między temi kajutami a miejscem na składy podwójne ściany działowe takiego samego rodzaju, w których przestrzeń między jedną a drugą ścianą ma być zawsze wypełniona wodą.“

Rozporządzenie niniejsze wchodzi natychmiast w życie.

Zaleski wlr.

Roessler wlr.

Heinold wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

